

Arrest

nr. 161 247 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt in de loop van 2003, in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische ambassade te Manilla, het Belgische grondgebied binnen en dit met het oog op een verblijf als au pair.

1.2. Op 30 juli 2010 wordt verzoeksters zoon J. M. D. O. P. geboren in België. Dit kind is, ingevolge de Belgische nationaliteit van de vader, Belg.

1.3. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 11 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 11 januari 2012 wordt verzoeksters dochter L. L. D. O. P. geboren in België. Ook dit kind heeft de Belgische nationaliteit.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 maart 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Verzoekster dient op 5 februari 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar Belgisch kinderen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 augustus 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 31 augustus 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan legt betrokkene volgende documenten voor:

- 3-tal niet digitaal gedateerde foto's, waarvan één met de handmatige vermelding van een jaartal: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- ongepersonaliseerde kassa-tickets (één met vermelding van de naam van [J.]), afrekeningen drankgeld (oktober 2014, december 2014 - januari 2015 en maart 2015) op naam van [L.]: uit deze documenten blijkt niet dat de betaling hiervan gebeurde door betrokkene. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- schrijven dd. 02.07.2013 van meester De Raedemaeker met in bijlage het vonnis van de Jeugdrechtbank dd. 26.06.2013 met betrekking tot het ouderlijk gezag over, het omgangsrecht met en de te betalen onderhoudsbijdrage (door de ex-partner van betrokkene) voor beide referentiepersonen. Uit het geheel van het dossier blijkt echter niet dat betrokkene het ouderlijke gezag en het omgangsrecht in de periode sinds dit vonnis effectief heeft uitgeoefend. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt immers dat zij op 20.10.2004 werd afgeschreven naar het buitenland. Ze werd op 14.02.2015 opnieuw ingeschreven te Mechelen. Uit het administratieve dossier blijkt weliswaar dat betrokkene in 2013 nog in ons land verbleef, maar het is onduidelijk of dit nadien nog het geval was. Te meer daar het na het schrijven van meester De Raedemaeker dd. 26.06.2013 (waaruit blijkt dat de kopie van het vonnis waarvan sprake aan betrokkene werd bezorgd met het oog op een procedure gezinshereniging) een periode van meer dan twee jaar verstreek voor de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging. De voorgelegde huurovereenkomst dd. 21.11.2014 doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en beide referentiepersonen onvoldoende bewezen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.
Aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.8. Bij arrest nr. 156 742 van 20 november 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 18 maart 2013 waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"De aanvraag werd ingediend op 5.02.2015;
De beslissing werd pas op 31.08.2015 aan verzoekster betekend;
Er ligt geen bewijs voor dat de beslissing werd genomen binnen de wettelijk voorziene termijn van 6 maanden zoals bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB dd. 8.10.1981 ;
Indien de bestreden beslissing niet genomen werd binnen de wettelijk voorziene termijn is de beslissing tot weigering nietig;
Het feit dat verzoekster onwetend is over het feit of de beslissing effectief werd genomen binnen de wettelijk voorziene termijn, impliceert alleszins dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is;"*

2.1.2 Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

*"[...] Terwijl, verzoekster een vonnis heeft voorgelegd van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen dd. 26.06.2013, waarin bepaald staat dat er een co-ouderschapsregeling van toepassing is;
Dat verzoekster bijgevolg weldegelijk voldoet aan de voorwaarde zoals voorzien in artikel 40 ter (cf. artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4° VW): ouder zijnde van een minderjarige Belg, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.
Dat artikel 40 ter VW niet bepaalt dat de begeleiding fulltime moet zijn of dat de ouder zich moet vestigen samen met de Belg.
Dat de co-ouderschapsregeling zoals bepaalt in het vonnis dd. 26.03.2013 uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen weldegelijk een bewijs vormt dat verzoekster haar minderjarige kinderen van Belgische nationaliteit begeleidt en het recht heeft om deze te begeleiden.
Dat meer of anders eisen artikel 40 VW schendt;
Zodat de bestreden beslissing artikel 40 ter Vreemdelingenwet schendt;"*

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van "de beginselen van behoorlijk bestuur", in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] Terwijl de bestreden beslissing het vonnis dd. 26.06.2013 uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Mechelen als bewijs van affectieve en financiële banden terzijde schuift en voorhoudt

dat het onduidelijk is dat verzoekster na 2013 en het moment van de aanvraag tot gezinshereniging op 5.02.2015 nog wel in ons land verbleef;

Dat verweerder zonder meer overweegt dat de huurovereenkomst dd. 21.11.2014 daaraan geen afbreuk doet, terwijl dit document weldegelijk een bewijs van aanwezigheid vormt;

Dat er geen enkele aanleiding is de aanwezigheid van verzoekster in ons land in twijfel te trekken;

Zo blijkt nergens uit het paspoort van verzoekster dat zij het land verlaten heeft;

Dat verzoekster ook nog een procedure heeft lopen voor uw Raad tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 bis VW, gekend onder RVV 124.518;

Dat verweerder verder het fundamentele beginsel van het hoorrecht heeft geschonden dat vereist dat een persoon gehoord wordt voorafgaandelijk aan een maatregel met individuele strekking die nadelig is/kan zijn.

Dat op grond van artikel 41 van het Europees handvest de instellingen, organen en instanties van de EU het recht op behoorlijk bestuur moeten waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene (Hof van Justitie, C-249/13, 11 december 2014).

Dat volgens het Hof van Justitie het hoorrecht tot doel heeft:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C- 166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.*

- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).*

Dat het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C- 383/13);

Dat verzoekster aanvoert dat in casu het hoorrecht niet gerespecteerd is en zij niet kon vermoeden dat verweerder haar aanwezigheid op het grondgebied in twijfel trok;

Zodat de bestreden beslissing blijk geeft van een gebrekkige motivering, onzorgvuldigheid en onredelijkheid en schending van de hoorplicht”.

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij toegelicht dat niet blijkt dat verzoekster voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind, en dit nu niet blijkt dat zij de intentie heeft zich te voegen bij haar kinderen. In dit verband wordt gemotiveerd dat enerzijds de kinderen op een ander adres dan verzoekster zijn ingeschreven en anderzijds op basis van het geheel van de beschikbare gegevens de affectieve en financiële band tussen verzoekster en de kinderen onvoldoende is bewezen. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster voorgelegde stukken en toegelicht waarom deze volgens verweerder niet volstaan. Onder meer wordt hierbij concreet ingegaan op het door verzoekster voorgelegde vonnis van de jeugdrechtbank van 26 juni 2013 met betrekking tot het ouderlijk gezag over en het omgangsrecht met de kinderen en het betalen van onderhoudsbijdragen. Er wordt gesteld dat uit het geheel van het dossier niet blijkt dat verzoekster in de periode sinds dit vonnis effectief haar ouderlijk gezag of omgangsrecht heeft uitgeoefend. Er wordt onder meer ook aangegeven dat verzoekster in

2013 nog in België verbleef, doch het onduidelijk is of dit nadien nog het geval was, te meer nu na het schrijven van haar raadsman van 26 juni 2013 – waaruit blijkt dat een kopie van het vonnis waarvan sprake aan verzoekster werd bezorgd met het oog op een procedure gezinshereniging – het duurde tot 5 februari 2015 vooraleer verzoekster de thans voorliggende aanvraag indiende. Verweerder stelt dat de voorgelegde huurovereenkomst van 21 november 2014 nog geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Verzoekster wordt verder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Verzoekster betoogt nog dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd nu hieruit niet blijkt op welke datum deze zijn genomen, doch gaat er aldus aan voorbij dat deze beslissingen duidelijk vermelden dat deze zijn genomen op 4 augustus 2015.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, worden de middelen verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...]

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

Voormelde bepaling vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet aldus in de verblijfsvoorwaarde dat de ouder het minderjarige Belgische kind dient te begeleiden of te vervoegen. In wezen betoogt het bestuur dat niet blijkt dat aan deze vereiste is voldaan, nu enerzijds de kinderen op een ander adres verblijven dan verzoekster en anderzijds onvoldoende bewijs voorligt van een affectieve en financiële band tussen verzoekster en haar kinderen. Verweerder stelt dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken geen intentie blijkt om haar kinderen te vervoegen.

Verzoekster benadrukt dat zij een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Mechelen van 26 juni 2013 heeft voorgelegd waarbij een co-ouderschapsregeling is bepaald. Zij stelt dat aldus wel degelijk is voldaan aan de vereiste dat zij haar kinderen begeleidt of vervoegt, en zij het recht heeft deze te begeleiden of vervoegen, en benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de begeleiding fulltime moet zijn of dat de ouder zich moet vestigen samen met de Belgische kinderen. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder met voormeld vonnis van 26 juni 2013 wel degelijk rekening

heeft gehouden en op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom het loutere gegeven dat verzoekster gelet op dit vonnis mede het ouderlijke gezag werd toegekend en over een omgangsrecht beschikt, nog niet volstaat opdat kan worden vastgesteld dat zij de kinderen begeleidt of vervoegt. Verweerder geeft in dit verband aan dat hiervoor minstens moet vaststaan dat er sprake is van een affectieve en financiële band tussen verzoekster en haar kinderen, en dat zij haar ouderlijk gezag en omgangsrecht sindsdien ook effectief uitoefent, en dit niet of onvoldoende blijkt. Hij wijst in dit verband ook op het tijdsverloop tussen dit vonnis en verzoeksters aanvraag. Verweerder heeft met deze motivering, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, aan de voorwaarde van het begeleiden of vervoegen van de referentiepersonen ook geenszins een voorwaarde verbonden van samenwonen of van fulltime begeleiding of vervoeging, doch enkel vooropgesteld dat er sprake dient te zijn van een affectieve en financiële band tussen verzoekster en haar kinderen en het voorleggen van een bewijs dat zij sinds voormeld vonnis ook effectief haar ouderlijk gezag en haar omgangsrecht uitoefent. Verzoeksters toont met haar betoog niet aan dat verweerder aldus aan de begrippen 'begeleiden' en 'vervoegen' vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een kennelijk onredelijke of onwettige invulling heeft gegeven, des te meer nu verzoekster voorhoudt sinds voormeld vonnis steeds in België te hebben verbleven.

Verzoekster betoogt verder nog dat zij door de voorlegging van een huurovereenkomst van 21 november 2014 wel degelijk heeft aangetoond dat zij in de periode tussen 2013 en het indienen van de thans voorliggende aanvraag nog in België heeft verbleven. Zij stelt dat deze huurovereenkomst ten onrechte niet werd weerhouden als bewijs van aanwezigheid in België en er geen enkele aanleiding is om haar aanwezigheid in België in twijfel te trekken. Er dient evenwel te worden aangenomen dat waar verweerder stelde dat deze huurovereenkomst geen afbreuk deed aan de eerdere vaststellingen, hierbij minstens ook werd gedoeld op de vaststelling dat niet kon worden vastgesteld dat verzoekster sinds het vonnis van 26 juni 2013 ook effectief haar ouderlijk gezag en omgangsrecht uitoefent. De verdere motivering in dit verband is immers een motivering ter verdere onderbouwing van deze vaststelling. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekster op datum van de afsluiting van de huurovereenkomst, met name op 21 november 2014, zich in België bevond, gaf verweerder correct aan dat deze huurovereenkomst op zich niet vermag alsnog aan te tonen dat verzoekster effectief haar ouderlijk gezag of omgangsrecht uitoefent. Er blijkt aldus niet dat dit betoog afbreuk vermag te doen aan dit determinerende motief dat aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag ligt. Dit betoog vermag dan ook nog niet te leiden tot de nietigverklaring van deze laatste beslissing.

Verzoeksters betoog laat niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot zijn beoordeling is gekomen.

Een miskennis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Verzoekster wijst er vervolgens op dat de bestreden beslissingen haar pas op 31 augustus 2015 ter kennis werden gebracht en er geen bewijs voorligt dat de beslissingen werden genomen binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt vervolgens:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

De Belgische wetgever heeft aldus voorzien dat de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven indien de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing heeft genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dit is binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Er blijkt niet dat de datum van kennisgeving van deze beslissing in dit verband relevant is.

Het is in casu niet betwist dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 5 februari 2015. Inzake deze aanvraag heeft verweerder op 4 augustus 2015 een weigeringsbeslissing genomen. De Raad stelt aldus vast dat de minister of zijn gemachtigde wel degelijk binnen een termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag een beslissing heeft genomen. Het betoog van verzoekster dat er geen bewijs voorligt dat de beslissing werd genomen binnen de wettelijke voorziene termijn gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk aangeven te zijn genomen op 4 augustus 2015. In zoverre het haar bedoeling is in twijfel te trekken dat de bestreden beslissingen daadwerkelijk op deze datum zijn genomen, komt verzoeksters betoog in wezen hierop neer dat zij stelt dat het bestuur zich mogelijk schuldig maakte aan antidatering. Er blijkt evenwel niet dat zij op dit punt kan volstaan met een algemene en vage bewering.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.7. De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Een band met het Unierecht kan in casu ook worden aangenomen, nu de in casu van toepassing zijnde bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in wezen een omzetting in het Belgische recht betreft van het arrest Zambrano (C34/09) van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) van 8 maart 2011.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster in het kader van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige en relevante elementen en/of stukken voor te leggen ter staving van het gegeven dat zij haar minderjarige Belgische kinderen vervoegt of begeleidt. Op het ogenblik dat zij haar aanvraag indiende op 5 februari 2015 werd haar bijkomend zo ook nog verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 5 mei 2015, bewijzen voor de leggen van de financiële en/of emotionele band met haar kinderen.

Er wordt verder ook op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz.

I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoekster geeft thans aan dat zij niet kon vermoeden dat haar aanwezigheid in België in twijfel zou worden getrokken, doch maakt niet aannemelijk dat indien zij alsnog op dit punt werd gehoord zij in dit verband nog relevante elementen had kunnen aanbrengen die niet reeds voorlagen. Daarenboven werd ook reeds vastgesteld dat zelfs indien zij steeds aanwezig was op het Belgische grondgebied, dit gegeven nog geen afbreuk vermag te doen aan de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissing, met name dat niet of onvoldoende blijkt dat zij werkelijk het ouderlijk gezag en omgangsrecht uitoefent en evenmin dat zij werkelijk een affectieve en financiële band heeft met haar kinderen.

In de gegeven omstandigheden kan een schending van het hoorrecht niet worden aangenomen.

2.2.8. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.9. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS